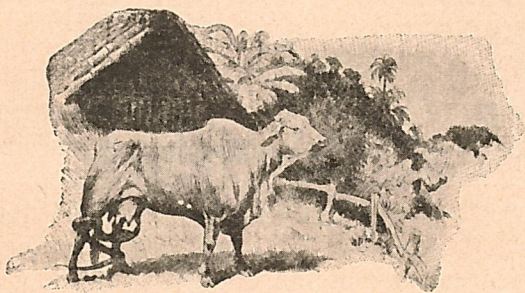

ми не слизаха отъ нея. Нищо особено не забѣлѣ-
захъ; козата си пасе както и другитѣ. Насмалко
щѣхъ да я напустна. По едно врѣме гледамъ ко-
зата почна да се отдѣля отъ стадото и се опжти
къмъ близката шубрака. Щомъ влѣзе въ шубра-
ката, почна да врѣщи. Азъ отидохъ до единъ хра-
сталакъ, сгушихъ се и безъ да си поемамъ въздухъ
— гледамъ какво ще стане. По едно врѣме гледамъ
отъ блиския баиръ се задава нѣкакъвъ шумъ. Чу-
вамъ, че шумътъ все повече се увеличава и върви
къмъ козата. Не смѣя да се надигна. Уплашихъ
се. Най-сетнѣ шумътъ спрѣ и козата прѣстана да
врѣщи.

Какво да видя? Змията, която ме гонѣше, за-
ви краката на козата, издигна страшната си глава

и лакомо поч-
на да смучи
бозкитѣ на
козата.

Незнаятъ
страхъ ли,
отъ що ли
взехъ единъ
камъкъ и

хвърлихъ къмъ змията. Не усѣтихъ какъ почнахъ
да бѣгамъ, но отведнажъ нѣщо ме застигна и поч-
на да ме удря. Ударя ме и пакъ спира. Ако не
бѣхте вие, незная какво щѣхъ да правя“.

Търговцитѣ помогнали на овчарчето да при-
бере стадото и да го закара на друга страна. То
толкова се било уплашило, че вече не помислило
да се врѣща нататъкъ.

Антонъ Христовъ.